

Hont Péter-életútinterjú

Készítette: Wagner Sára

A beszélgetés helyszíne és időpontja: Budapestf Jazz Club, 2017. október 5. és 2023. december 17.

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.¹

Wagner Sára:

Láttam, mielőtt találkoztunk és köszöntem neked, hogy zenét hallgattál.

Hont Péter:

Sokat hallgatok, naponta akár több órát is. Felteszek a telefonomra rengeteg zenét, főleg dzsesszt, bluest, progresszív zenét, folkot – a tiszta műfajokat kedvelem. Az a feladvány, hogy ki kell találnom először a műfajt, azon belül annak a megfelelő korszakát, majd hogy ki játszik, és tőle melyik lemez szólhat. Ez a játékomban, feladványokat adok magamnak, a számok véletlenszerűen mennek a telefonomon. Aztán persze ellenőrzöm, hogy mennyire nyúltam mellé.

Wagner Sára:

Milyen adatbázisból „dolgozol”?

Hont Péter:

A Rottenbiller utcában a végére mindösszesen 6-8 000 dokumentum volt, nekem most van 20 000. De le vagyok maradva, mert van olyan barátom is, akinek kb. 50 000 van. Egy részét olyan nagyfelbontású HD-formátumban tárolom, mint .dsd, .iso stb., de a többségét veszteségmentes flacben. A vinyl lemezeimet digitalizáltam egy jó erősítővel.

Wagner Sára:

Koncertekre is jársz?

Hont Péter:

Ma már ritkán. A régiek hatvanhatodik újraalakuló koncertje nem érdekel. De James Carter² amerikai szaxofonos koncertjén voltam pár évvel ezelőtt éppen itt, a Budapest Jazz Clubban, ahol most beszélgetünk. Amikor a végén dedikáltam vele a cédéit, egészen elcsodálkozott, hogy mennyi albumom van tőle errefelé, Kelet-Európában. Mondtam neki, hogy azzal foglalkozom, hogy ilyen autentikus előadókra vadászom.

Wagner Sára:

Emlékszel, hogy hogyan kezdődött a zenével való kapcsolatod?

Hont Péter:

Egy belvárosi gangos házban nőttem fel, ahol nagy kamasz társaság volt. Én a kisebbek közé tartoztam. A társaságba idősebbek is jártak, akiknek már voltak lemezeik, ez főként kislemezeket jelentett. Az egyiküknek magnója is volt, igaz, egyetlenegy szalaggal, amelyen

---

¹ Az első beszélgetés apropóját az MTA Courage projektje adta.

² James Carter amerikai (1969) dzsesszszaxofonos.

különböző előadók felvételei voltak, Beatles,³ Rolling Stones.⁴ Arra emlékszem, hogy – akkor még nem tudtam semmit arról a számról és az előadóról sem – John Mayall⁵ fogott meg. Ekkor körülbelül tízéves lehettem. Rögtön tudtam, hogy nekem ez a zene kell. De azt akkor senki nem tudta megmondani, hogy mi ez a szám, és ki az előadó.

Wagner Sára:

Mikor jöttél rá, hogy melyik John Mayall-dalról van szó?

Hont Péter:

A házban volt egy másik srác, akivel egy osztályba jártunk, és nagyon jóban voltunk. A bátyja barátai a Kölcsey Gimnáziumba jártak, ahol egy Párizsból érkezett franciatanár a nyári szünetekről rendszeresen lemezekkel megrakodva érkezett vissza, amiket a diákjainak kiadott mint kötelezően meghallgatandó zenéket. Úgy képzeld el, hogy mindent hozott, Lalo⁶ *Spanyol szimfóniájától* Miles Davis *Kind of Blue* című lemezén⁷ vagy Mike Westbrook⁸ *Released* albumán keresztül a Creamen,⁹ Marcel Dadit-n,¹⁰ az Emerson, Lake and Palmeren,¹¹ a Los Chalkison, a Colosseumon,¹² és a Cannonball Adderleyn¹³ át egészen John Mayallig. Elképesztő számú lemezhez értünk hozzá így. Otthon mindent meghallgattunk és felvettünk. Ennek köszönhetően találtam rá a szám címére: *Pretty Woman* a *Crusade* című albumán.

Wagner Sára:

Hogyan emlékszel az általános iskolai évekre zenei élmények tekintetében?

Hont Péter:

Az általános iskolát a Lövölde tér közelében végeztem, az iskola a Fasor elején volt, most Derkovitsnak hívják. De akkoriban Gorkij fasori Egésznapos Általános Iskola volt a neve. Arra emlékszem, hogy hetedikben az osztály klubdelutánt tartott. Akkor jelent meg a Locomotiv első nagylemeze,¹⁴ amit már a bátyám megvett. Hazaszöktem a lemezért, de lebuktam, hiszen mivel egésznapos iskola volt, nem lehetett eljönni. A bulin egy kislemezt hallgattunk végül, aminek az egyik oldalán Hendrix¹⁵ *Fire*¹⁶ című száma, a másik oldalon a Middle of the Road¹⁷ *Chirpy Chirpy Cheep* című gusztustalan slágere volt. Az osztály egyik fele Hendrixet, a másik Middle of the Roadot akart hallgatni, ebből tömegverekedés lett, a rend helyreállítása gyakorlatilag az egész delutánt kitöltötte.

---

³ A Beatles angol rockzenekar, 1960 és 1970 között volt aktív.

⁴ A Rolling Stones angol rockzenekar, 1962-ban alapították Londonban.

⁵ John Mayall angol blues- és rockzenész.

⁶ Édouard-Victoire-Antoine Lalo (1823–1892) spanyol származású francia zeneszerző.

⁷ Miles Davis (1926–1991) amerikai dzsessztrombitás, a dzsessztörténet emblematikus alakja, a fúziós zene megteremtője.

⁸ Mike Westbrook (1936) brit dzsesszzongorista és zeneszerző.

⁹ A Cream brit rockegyüttes az 1960-as években.

¹⁰ Marcel Dadi (1951–1996) tunéziai származású francia gitáros.

¹¹ Az Emerson, Lake and Palmer angol progresszívrock együttes, Londonban alapították 1970-ben.

¹² A Colosseum brit dzsesszrock zenekar, 1968 és 1971, majd 1994 és 2015 között játszottak.

¹³ Cannonball Adderley (1928–1975) amerikai szaxofonos.

¹⁴ A Locomotiv GT 1971-ben alakult. Első lemezük *Locomotiv GT* címmel jelent meg a megalakulásuk évében.

¹⁵ Jimi Hendrix (1942–1970) amerikai gitáros és énekes.

¹⁶ A *Fire* című szám 1967-ban jelent meg Jimi Hendrix amerikai gitáros *Are You Experienced* című lemezén.

¹⁷ A Middle of the Road skót popegyüttes a hetvenes években.

Wagner Sára:

A gimnáziumban is volt hasonló zenei élményed?

Hont Péter:

A gimnáziumot Kispesten végeztem a Lander Jenő Gimnáziumban, 1972-től 1976-ig jártam oda. Az éneket tanító tanárunk, aki az ötvenes éveiben járhatott, rendszeresen megengedte, hogy behozzunk saját lemezeket, és az órai anyag után azt hallgattuk. A tanár úr meg elkérte és tovább vitte a többi osztályba is ezeket, a nap végén pedig visszaadta. Az 1972-73-as első gimnáziumi év karácsonyi szünetében Csehszlovákiába utaztunk a családommal, és rögtön az első szlovákiai megállóban egy hanglemezboltban ott állt a Woodstock fesztivál tripla albuma Supraphon-kiadásban, ma is megvan. Kikönyörögtem, hogy vegyük meg. Amikor bevittem az órára, mindenki elájult. 1973-74 környékén egy osztálytársammal, aki szintén fogékony volt az igazi, autentikus paraszzenére is, láttuk a tévében Sebőéket,¹⁸ és felvetettük az ötletet az iskolában, hogy el kellene őket hívni. El is hívták, nagy élmény volt, akkor még Éri Péter¹⁹ játszott velük.

Wagner Sára:

Mikor lett saját magnód?

Hont Péter:

Hetedikes lehettem, amikor magnót kaptunk, akkor már fel tudtam venni az anyagokat.

Wagner Sára:

Meséltél a francia beszerzőtökről. Még honnan szereztetek ekkoriban – 1972 tájékán járunk – lemezeket?

Hont Péter:

A bátyám már gimnáziumba járt és az osztálytársaitól is hozott lemezeket. Így ismertem meg az angol Free-t,²⁰ a Deep Purple-t,²¹ a román Phoenixet,²² a Pink Floydot,²³ az Uriah Heepet²⁴ stb. Volt egy osztálytársnője, akinek a bátyja nagyon sikeres sportoló volt, kitelepült Ausztráliába, általa ismertük meg a Ten Years After²⁵ 1970 utáni albumait. A házban lakó barátommal a Hegedűs Gyula utcába jártunk, ahol volt egy lemezkölcsönző. A boltos elképesztően naprakész volt, nem tudom, hogyan csinálta. Az angol és amerikai lemezek is megjelenésük után 1-2 hónappal már a polcain voltak, a hetvenes évek legelején. 50 forintért adott kölcsön egy lemezt, viszonyításképp: a lemez ára 350 forint volt. Annyira jó lemezek voltak, megfogytak minket, nem tudtunk tőlük szabadulni. Volt, hogy mindig ugyanazt vettük ki. Például a Grand Funk Railroad²⁶ *Live* dupla albumát. Döbbenetes élmény volt számunkra ez a

---

¹⁸ Sebő Ferenc (1947) Kossuth-díjas énekes, a Sebő együttes alapítója, a magyar táncművészet meghatározó alakja.

¹⁹ Éri Péter népzeneész, a Muzsikás együttes tagja.

²⁰ A Free brit rock-blues zenekar, 1968-ban alakult.

²¹ A Deep Purple brit hard rock zenekar, 1968-ban alapították.

²² A Phoenix román rockzenekar, 1962-ben alapították.

²³ A Pink Floyd angol rockot és progresszív rockot játszó együttes, Cambridge-ben alapították, 1965-ben.

²⁴ A Uriah Heep angol hard rock zenekar, 1969-ben alapították.

²⁵ A Ten Years After brit blues rock zenekar a hatvanas-hetvenes években.

²⁶ A Grand Funk Railroad amerikai rockegyüttes, 1969-ben alapították.

koncertalbum. Felcsavartuk a hangerőt, és az az illúziónk támadt, hogy ott vagyunk a koncerten. Amikor a Led Zeppelin²⁷ második lemeze megjelent, akkor nyáron teljes hangerővel a földszinten, nyitott ablak mellett hallgattuk, nagy botrányok voltak belőle. Nagyon beütött a Black Sabbath²⁸ *Masters of Reality* albuma, attól kifeküdtem. Ez az időszak nagyon komplex volt. Hozzátartozik a történehez, hogy a barátom bátyja, miután leérettségizett, elment a Madách könyvesboltba, ahonnan rendszeresen hordta haza a könyveket. Ezek az események, amikor a szomszédban lakó barátokkal együtt töltöttük az időnket, nem az ivásatról szóltak, legalábbis ott nem. Zenét hallgattunk és olvastunk, például a *Mester és Margaritát*,²⁹ Franz Kafkát,³⁰ Weöres Sándor³¹ verseit is ekkor ismertem meg. Nagyon komplex volt ez a gyülekezet. A ház egy másik lakásából, valamikor 1972 vagy 1973 nyarán váratlanul megszólalt a délutáni kánikulában, borzalmas hangerővel Hendrix *Band of Gypsy* lemeze. Az leírhatatlan, hogy milyen hatással volt ránk, amikor a *Machine Gun* című számot meghallottuk... Azután az Atomic Rooster³² *In Hearing of* albuma jött, pusztító volt. Kiderült, hogy az egyik osztálytársa amerikai rokonlátogatáson lett felszerelve 8-10 lemezzel.

Wagner Sára:

Volt más forrás is, ahonnan zenékhez jutottál?

Hont Péter:

A gimnázium alatt jártunk a cseh-, a lengyel- és az NDK-kultúrába³³ vásárolni dzsesszlemezeket olyan előadóktól, mint Namysłowski,³⁴ Nahorny,³⁵ Komeda,³⁶ a Jazz Q,³⁷ az Energit,³⁸ és blueslemezeket olyan formációktól, mint a Breakout,³⁹ az American Folkblues Festival,⁴⁰ illetve rocklemezeket (Collegium Musicum,⁴¹ Blue Effect,⁴² Czesław Niemen⁴³) és Közép- és Dél-Amerika indián zenéit. A népi festésű tányértől a hanglemezig minden volt a boltban, majdnem, mint a búcsúban. Nagyon jó anyagok voltak. Külföldről is szereztünk be zenét. Az osztálytársaimmal elhatároztuk nyáron, hogy kimegyünk Csehszlovákiába egy hétre. Prágában egy másik barátommal, akivel azóta is nagyon jóban vagyunk, úgy vásároltunk, hogy az ábécét kétfelé osztottuk, és a választék egyik felét az egyikünk, a másikat a másikunk vásárolta meg, és itthon csereberéltünk. Körülbelül 20-30 lemezt vettünk, „vakon”. Az volt a lényeg, hogy a teljes ábécé le legyen fedve. Ezt megismételtük Lengyelországban is. Majd elfelejtettem, jártam az Amerikai Egyesült Államok Nagykövetségének könyvtárába is a

---

²⁷ A Led Zeppelin brit rockegyüttes, 1968-ban Jimmy Page alapította.

²⁸ A Black Sabbath angol rockformáció, amelyet 1968-ban alapítottak Birminghamben.

²⁹ A *Mester és Margarita* Mihail Bulgakov orosz író híres regénye.

³⁰ Franz Kafka (1883–1924) cseh író.

³¹ Weöres Sándor (1913–1989) Kossuth-díjas költő és író.

³² Az Atomic Rooster brit rockegyüttes, 1969-ben alapították.

³³ Német Demokratikus Köztársaság

³⁴ Zbigniew Namysłowski (1939–2022) lengyel dzsesszzenész, altszaxofonos és zeneszerző.

³⁵ Włodzimierz Andrzej Nahorny lengyel dzsesszzenész.

³⁶ Krzysztof Komeda (1931–1969) lengyel dzsesszzenész.

³⁷ A Jazz Q a hetvenes évektől fúziós zenét játszó cseh zenekar, 1964-ben alapították.

³⁸ Az Energit cseh fúziós zenekar, amelyet 1973-ban alapítottak.

³⁹ A Breakout lengyel rock és blues stílusban alkotó zenekar. 1968-ban alapították.

⁴⁰ Az American Folk Blues Festival minden évben turnézott szerte Európában a hatvanas-hetvenes években.

⁴¹ A Collegium Musicum 1970 és 1979 között működő szlovák progresszív rock zenekar.

⁴² A Blue Effect 1968-ban alapított cseh fúziós rockzenekar.

⁴³ Czesław Niemen (1939–2004) lengyel énekes, a progresszív rock képviselője.

Szabadság térre, amire Grandpierre Attila⁴⁴ hívta fel a figyelmemet. Valamikor a hetvenes évek második felében kerültem kapcsolatba a bátyám baráti körén keresztül Grandpierre Attilával, aki egy csomó ismeretlen zenét hozott, és tőlünk is vitt magának. 1977-ben ismerkedtem meg egy másik nagyon fontos barátommal, aki bár kerekesszékes volt, de olyan dinamikával élte az életet, hogy az szinte követhetetlen volt. Kiváló és hatalmas lemezgyűjteménye volt.

Wagner Sára:

Milyen lemezek voltak még fontosak a számodra?

Hont Péter:

A Colosseum *Daughter of Time* című lemeze. A King Crimson⁴⁵ első lemeze, a Jethro Tull⁴⁶ *Stand Up* című lemeze. Mondok más műfajból is. A dzsesszt Cannonball *Mercy, Mercy, Mercy! Live at "The Club"* című lemeze miatt szerettem meg, amely egy koncertfelvétel 1967-ből. John Coltrane⁴⁷ *Blue Train* című lemezének borítója sokáig lakott a falamon. De Mike Westbrook *Release* című lemeze is döbbenetes élmény volt annak ellenére, hogy nehéz volt a befogadása.

Wagner Sára:

Milyen koncertekre jártál?

Hont Péter:

Egyszer-kétszer voltam a Metro klubban. A Benkó Dixiland⁴⁸ Török Pál utcai klubjába jártam. Sokszor voltam a Petőfi Sándor utcai Építők dzsesszklubban. De elmentünk az Ifjúsági parkba Tűzkerékre,⁴⁹ Minire,⁵⁰ P. Mobilra,⁵¹ ez már a gimnázium után volt, keddenként a feltörekvő zenekarok napja volt. Voltam az Edda⁵² első koncertjén, nekem már akkor sem tetszett. Előttük lépett fel az S.O.S.⁵³ nevű zenekar, ők sokkal jobbak voltak, a zenekarban játszott Sárvári Vilmos,⁵⁴ aki később a P. Mobil gitárosa lett. Az Ifjúsági Park Piramis⁵⁵ telt házasp nagykarácsonyi koncertjén is voltam. Hobón⁵⁶ talán 1978 őszén voltam először, azt hiszem a régi MOM-ban. A felvétel meg is van, egy Akai GX-szel vettük fel a testvéremmel.

Wagner Sára:

Emlékszel még olyan koncertekre, amik nyomot hagytak benne?

---

⁴⁴ Grandpierre Attila fizikus és csillagász, a Vágtázó Hallottképek zenekar énekese.

⁴⁵ A King Crimson angol progresszívrock-zenekar, 1968-ban alapították Londonban. Első lemezük az *In the Court of the Crimson King*, amely 1969-ben jelent meg.

⁴⁶ A Jethro Tull brit zenekar, többféle zenei stílusban is alkotott. A hatvanas-hetvenes évek fordulójának meghatározó formációja.

⁴⁷ John Coltrane (1926–1967) amerikai dzsesszszaxofonos.

⁴⁸ A Benkó Dixieland Band dzsesszegyüttes, 1957-ben alapították.

⁴⁹ A Tűzkerék rockzenekar. Radics Béla alapította 1970-ben.

⁵⁰ A Török Ádám és a Mini, Bartók-népdalokat is feldolgozó rockzenekar.

⁵¹ A P. Mobil (Perpetuum Mobile) rockegyüttes, 1973-ban alapították.

⁵² Az Edda Művek miskolci rockegyüttes, 1974-től aktív.

⁵³ Az S.O.S. rockzenekar a hetvenes évek második felében működött.

⁵⁴ Sárvári Vilmos (1952) gitáros és dalszerző.

⁵⁵ A Piramis hard rock zenekar, 1974-ben alapították.

⁵⁶ Földes László (Hobo) (1945) rockzenész, a Hobo Blues Band alapítója.

Hont Péter:

A barátommal sokat jártunk a Marczibányi térre Interbrassra.⁵⁷ A mai napig meghatározók ezek a koncertek, főleg az az időszak, amikor még lent játszottak egy kisteremben (Román Péter,⁵⁸ Tomsits Rudolf⁵⁹... stb.), mi meg a földön heverésztünk. Vasárnap a nagyteremben volt, hogy három-négy formáció is fellépett: Kőszegi⁶⁰ Rhythm and Brass, Lakatos Tóni,⁶¹ akkor még nem Tony Lakatos néven, Dés László,⁶² Másik János,⁶³ Szakcsi Lakatos Béla.⁶⁴ Azóta is vadászom a koncertről készült felvételeket, épp mostanában szereztem egyet Szegedről.

Wagner Sára:

És később?

Hont Péter:

1981 februárjától voltam katona, és, ha jól emlékszem, 1982 augusztusában szereltem le. Egy ideig Békéscsabán, aztán Gödöllőn voltam, ahol a művelődési házban minden hétvégén vagy a Bizottság,⁶⁵ vagy a Kontroll,⁶⁶ vagy az Európa Kiadó,⁶⁷ vagy más alternatív zenekarok játszottak. Amikor hétvégén mentem vissza az eltávrról, akkor este mindig úgy zártam a napot, hogy elmentem a művelődési házba egy koncertre. Később is sokat jártam alternatív együttesek, többek között a Trabant,⁶⁸ az Európa Kiadó, az URH,⁶⁹ a Balaton,⁷⁰ a Kontroll Csoport koncertjeire például az Ikarus Művelődési házba, a BME „R” klubjába, a Bercsényi kollégiumba, a Schönherz kollégiumba, az Új Vár Klubba és a Forradalmi Ifjúsági Napokra a Közgázon, ami többnapos programként az alternatív és punkzenekarok „bálja” volt. Azután jártam a Belvárosi Művelődési Házba a Molnár utcába, az Almássy térre stb. Magam is felvettem koncerteket, amik aztán a könyvtári gyűjtemény részévé váltak.

Wagner Sára:

Külföldi zenészek koncertjén is voltál a rendszerváltás előtt?

Hont Péter:

Ez is már a nyolcvanas évek. Alvin Lee,⁷¹ Eric Burdon⁷² és a Passport⁷³ koncertjeire emlékszem.

---

⁵⁷ Az Interbrass 1972-ben alakult fúziós zenekar, amelyet Molnár Ákos alapított. Tagjai többek között Dés László, Baló István, Másik János, Lakatos Antal, Tóth Tamás, Szende Gábor, Góz László, Román Péter, Tomsits Rudolf. Részletek: <https://popkulturalis.hu/eloado-interbrass-7014>

⁵⁸ Román Péter bőgős.

⁵⁹ Tomsits Rudolf (1946–2003) trombitaművész.

⁶⁰ Kőszegi Imre (1944) dzsesszdobos.

⁶¹ Tony Lakatos (1958) dzsesszszaxofonos.

⁶² Dés László (1954) szaxofonos.

⁶³ Másik János (1952) énekes és zeneszerző.

⁶⁴ Szakcsi Lakatos Béla (1943–2022) dzsesszzongorista.

⁶⁵ Az A. E. Bizottság egy budapesti alternatív rockzenekar a nyolcvanas években.

⁶⁶ A Kontroll Csoport budapesti alternatív rockzenekar a nyolcvanas években.

⁶⁷ Az Európa Kiadó 1981-ben alapított budapesti alternatív rockzenekar.

⁶⁸ A Trabant budapesti alternatív rockegyüttes, 1981 és 1984 között volt aktív.

⁶⁹ Az URH 1980-ban alapított, és csak egy évig aktív alternatív rockegyüttes.

⁷⁰ A Balaton alternatív rockegyüttes, Víg Mihály és Hunyadi Károly alapította 1979-ben.

⁷¹ Alvin Lee (1944–2013) angol gitáros-dalszerző, a Ten Years After énekes és gitárosa.

Wagner Sára:

Elérkezünk akkor ahhoz az évhez, amikor a legendás Rottenbiller utcai könyvtárban létrejött az első populáris zenei gyűjtemény. Ebben az intézményben könyvtáros voltál. Hol folytattad a könyvtárosi tanulmányaidat?

Hont Péter:

Későn érő típus vagyok. Az egyéves könyvtár asszisztensi képzést korábban elvégeztem már. Főiskolára 2003 és 2006 között jártam az ELTE könyvtár-informatika tanárképző szakon. AZ ELTE-re is úgy iratkoztam be, hogy az akkori kollégám azt mondta, hogy menjünk együtt – helyettem elintézi az adminisztrációt.

Wagner Sára:

Mesélnél a gyűjtemény történetének kezdeteiről?

Hont Péter:

Lukács Jánosné Plenk Anna lett a könyvtárvezető valamikor 1976 után, és a helyettese Kály-Kullai Károly.⁷⁴ Anci nagyon toleráns vezető volt, és megengedte, hogy vásároljunk lemezeket. Az akkori könyvtári törvényben volt egy olyan kitétel, hogy az éves elkölthető keretnek a maradvány részét a könyvtárak szabadon felhasználhatják. Ez tényleg minimális összeg volt. Eleinte az antikváriumban vásároltunk a Múzeum körúton és a Rózsavölgyiben. Ez az időszak a nyolcvanas évek legeleje volt. Előtte csak a központi könyvtárban volt zenei gyűjtemény, komolyzene és népzene, valamicske dzsessz. Kály-Kullai Károllyal mind a ketten nagyon szerettük a zenét. Úgy döntöttünk, hogy hanglemezeket is gyűjteni fogunk a könyvtárban. A zenei profil számára ekkor még helyiség sem állt rendelkezésre. Amíg nem kaptunk hivatalos engedélyt, hogy a gyűjtemény nyilvános legyen, csak magunk hallgattuk. Szép lemezgyűjteményem volt akkor, a könyvtárba vittem is be lemezeket, amiket bent hallgattunk belső munkálatok során, de ezek nem voltak a gyűjtemény részei. A felsővezetés nem nézte jó szemmel, hogy egyre több lemezt vásároltunk, mert akkor központilag ki lettek jelölve azok a könyvtárak, amelyek létrehozhatnak zenei gyűjteményt, és mi nem voltunk közte. Meg is akarták tiltani, hogy további hanganyagokat szerezzünk be.

Wagner Sára:

Akkor mégis hogyan maradhatott meg a gyűjtemény?

Hont Péter:

Azzal nem számoltak, hogy addigra olyan mennyiség volt, hogy már nem lehetett felszámolni. Az akkori könyvtári törvény szerint ugyanis, ha az állomány egy speciális gyűjteményrészre átlép egy arányt a teljes gyűjteményben, akkor nem lehet felszámolni, legalitást kap, és fenntartandó gyűjteményrészé válik.

Wagner Sára:

Hogyan lett híre a gyűjteménynek?

---

⁷² Eric Burdon (1941) angol énekes és dalszerző, a The Animals énekese.

⁷³ A Passport egy német dzsesszbanda, amelyet 1971-ben Klaus Doldinger alapított.

⁷⁴ Kály-Kullai Károly a Rottenbiller utcai könyvtár könyvtárosa, a rendszerváltás előtti időszak társadalmi és kulturális változásainak kulcsfigurája.

Hont Péter:

A nyolcvanas évek közepén vált nyilvánossá a gyűjtemény. A Kossuth rádióba behívták Károlyt egy droggal kapcsolatos műsorba, és ott találkozott Göczey Zsuzsával.⁷⁵ Ekkor volt egy éjszakai műsor, *Itt a bagoly* címmel, amelyet Gyórfy Miklós⁷⁶ vezetett.

Wagner Sára:

Ez a műsor különleges volt valami oknál fogva?

Hont Péter:

Ez a műsor az éjszakában szólt, és beszélt mindarról, amit a pártközpont nappal nem engedett volna elmondani, vagyis a valóságról. Sok zenei rész is volt, például ebben a műsorban játszottak igen nagy mennyiségben – akkoriban egyébként nem igen játszott – reggae zenét is. Talán Herskovits Iván⁷⁷ szerkesztése alatt fordították le a szövegeket és elemezték, ezáltal szivárogtak át Magyarországra ezek az akkori kor valóságos problémáit elmesélő zeneszámok.

Wagner Sára:

Visszatérve az előző kérdéshez: hogyan szerzett tudomást a könyvtárról a nyilvánosság?

Hont Péter:

Tehát Károly Göczey Zsuzsával összeismerkedett, aki az akkori egyik legfontosabb zenei szerkesztő volt. Mesélt neki a könyvtárról, és így vált az akkor közel már ezer tételből álló lemezgyűjteményünk a műsorainak a forrásává. A barátaim és én is gyűjtők voltunk, és mondtuk neki, hogy ritkaságokat is be tudunk szerezni. Azt kértük tőle, hogy mindig mondja be, hogy az anyag a Rottenbiller utcai gyűjteményből van.

Wagner Sára:

A rádió amatőr felvételeket is lejátszott?

Hont Péter:

Mivel a rendszerváltás előtt a szerzői jogi kérdéseket elég hézagosan kezelték, így az „amatőr” felvételeket is le lehetett játszani. Már a kilencvenes években a Civil Rádióhoz csatlakoztam egy barátom hívására, és tizenhárom évig készítettük a *Perifériák* és később a *Vér, veríték és könyvek* című műsorunkat, minden héten a könyvtár gyűjteményéből. De játszotta a Fix Rádió is a lemezeinket, előfordultunk a Tilosban is.

Wagner Sára:

Honnan szereztétek be a lemezeket?

Hont Péter:

Miután a helyzetünk tisztázódott, egyrészt kaptunk a megjelent lemezekből kötelempéldányt az OSZK-tól.⁷⁸ Másrészt Nyugat-Berlinben volt egy nagy bolhapiac, ahova egy barátommal jártunk ki rendszeresen, akár havonta. Rengeteg nyugati lemezhez jutottunk hozzá,

---

⁷⁵ Göczey Zsuzsa 1980-tól volt a Magyar Rádió zenei szerkesztője.

⁷⁶ Gyórfy Miklós újságíró és egyetemi tanár. 1980-tól a Magyar Televízió külsős munkatársa volt.

⁷⁷ Herskovits Iván a Magyar Rádió zenei szerkesztője volt.

⁷⁸ Országos Széchényi Könyvtár.

összebarátkoztuk az árusokkal, akiktől lemezeket vásároltam. Mondták nekünk, melyik kalózfelvételek a jó minőségűek. Főleg rockot, dzsesszt, alternatív rockot vásároltam kint, amerikai, angol, de németet is, a hatvanas évek második felétől a nyolcvanas évek közepéig. Retrospektív is gyűjtöttünk, de naprakészek is voltunk, a punklemezeket is beszereztünk, szinte egyidőben voltak meg nálunk a nyugaton megjelenő újdonságok. De csak a borítótat tettük ki a polcra, a lemezeket nem, hogy ne tűnjenek el.

Wagner Sára:

Volt még más forrásotok is?

Hont Péter:

A nyolcvanas évek második felétől az antikváriumok mellett Magyarországon már magánboltok is működtek. A Király (Majakovszkij) utcában régtől jó viszonyban voltunk a Lemezkuckó tulajdonosával, tőle nagyon sok lemezt vettünk. A Nagy Ignác utcában a Fonográf lemezboltban, a Margit körúton (Mártírok útja) Karácsonyi Gábortól⁷⁹ is. Ahol a legjobb angol kiadású lemezek voltak, az Herczeg Tamás⁸⁰ Német (Bacsó Béla) utcai üzlete volt. Böszörményi Gergellyel,⁸¹ a Stereo Shop vezetőjével különösen jó szakmai és baráti kapcsolatunk volt. Böszörményi elsősorban progresszívrock-lemezeket forgalmazott. Budapesten akkoriban minden lemezboltban ugyanazokat a felvételeket lehetett kapni, Jethro Tull, King Crimson, Doors⁸² és Led Zeppelin. Kérdeztem Gergőtől, hogy miért nem árul mást, mint a többiek. Fel is ajánlottam, hogy segítek neki. Megfogadta a tanácsomat, és bővítette a kínálatot. Berlinből neki is hoztam felvételeket. Össze akarta hozni a világ legnagyobb Pink Floyd-gyűjteményét, amelyik kalózfelvételt kint meg lehetett kapni, azt mind elhoztam neki. Jártam a budapesti nagykereket is: a BMG,⁸³ az Universal és az MHV⁸⁴ raktárát. Ott történt meg velem az a csoda, hogy a Blue Note kiadó japán kiadású, szinte teljes választékát leárazva mélyen ár alatt meg tudtam venni a könyvtárnak.

Wagner Sára:

A kalózfelvételeket is lehetett árusítani?

Hont Péter:

De jure nem, de facto igen. A Led Zeppelin legelső koncertjének felvételét például bevittem a Múzeum körútra az antikváriumba tesztképpen. Azt hiszem 1968. október 10-én volt ez a koncert. Nem igazán becsülték fel az értékét, 200 forintot akartak adni azért, ami egyébként a többszörösébe került kint. Végül a könyvtári gyűjtemény része lett. VHS kazettán is gyűjtöttünk koncertfelvételek. Itthon nem lehetett normális kazettát kapni, leginkább csak válogatásokat. A kazettákat és a cédéket is a magánboltokból szereztük be, a legelső cédét már 1985-ben vettük. Berlinben volt a WOM áruház, ahol már a bolt állományának fele cédé volt. Ezért is sokat jártam ki, hogy a legfrissebbeket beszerezsem. Ha valamit cédén megvettünk,

---

⁷⁹ Karácsonyi Gábor a Margit körúti lemezbolt tulajdonosa a nyolcvanas években.

⁸⁰ Herczeg Tamás Német utcai lemezbolt tulajdonosa a nyolcvanas években.

⁸¹ Böszörményi Gergely a StereoShop tulajdonosa.

⁸² A Doors amerikai rockzenekar, 1965-ben alapították.

⁸³ BMG Rights Management nemzetközi lemezkiadó.

⁸⁴ Magyar Hanglemezgyártó Vállalat

akkor eladtuk a vinylt, és az árán új cédéket vettünk. Olyan nyugati lemezeket is átmásoltunk kazettára, amelyeket a könyvtár látogatói hoztak nekünk.

Wagner Sára:

Mekkora lett a gyűjtemény?

Hont Péter:

A végén közel 4 000 bakelitlemezünk volt, cédéből is hasonló mennyiség. Kazettából, amelyből szintén kaptunk kötelezpéldányt, körülbelül 1 000 példányunk volt. A kottákat is elkezdtünk gyűjteni a nyolcvanas évek vége felé, hogy a hallgatás mellett lehessen olvasni. Járattuk az angol *Record Collector* folyóiratot is.

Wagner Sára:

Említetted egy korábbi beszélgetésünk során, hogy te is vettél fel koncerteket.

Hont Péter:

A nyolcvanas-kilencvenes években kezdtem el alternatív zenekarok koncertjeit rögzíteni. A könyvtárnak vettünk egy elég jó diktafont 1987 tájékán, egy Soros-pályázatnak köszönhetően. Ebben a pályázatban Kály-Kullai Károly zeneterápiás célokat fogalmazott meg. Ebből a támogatásból berendezéseket is tudtunk venni, többek között videókamerát. Mégis csak egyetlen koncertet vettünk fel kamerával az egyik kollegámmal az Andrássy úton, a Fiala Művészek klubjában, ahol a Vágtázó Halottkémek⁸⁵ lépett fel a kilencvenes évek legelején, közvetlen a hely bezárása előtt. A diktafonnal viszont rendszeresen jártam koncertekre, és vettem fel zenei anyagokat. Sok zenekar nem gondolta, hogy fontos rögzíteni a különböző korszakait. Szerintem minden korszakból fontos, hogy legalább egy felvétel fennmaradjon.

Wagner Sára:

Milyen technika állt a rendelkezésedre?

Hont Péter:

Először egy csehszlovák LP lejátszónk volt. A könyvtárnak három cédélejátszója volt, az első sajátot az Ofotértben vettük, kettőt a könyvtár vett nekünk – ezek hamisítványok voltak. A cédélejátszó lapostányérja helyett három csonk állt ki, amire rá kellett fektetni a cédét, de rosszul volt legyártva, nem volt elég precíz. Karcolta a lemezeket, ezért egy idő múlva nem használtuk. A pályázatnak köszönhetően tudtunk olyan minőségű felszerelést venni, amire szükségünk volt a jó minőségű felvételek előállításához. Például egy Nakamichi három motoros kazettás magnót a Belgrád rakparton a hifi áruházban és egy Sony, szintén három motoros kazettást – akkoriban csak ott lehetett minőségi dolgokat kapni. Ezek a készülékek üzembiztosak voltak, és minőségi felvételeket lehetett velük készíteni. Ebben a boltban volt egy srác, aki berendezéseket mutatott be egy fehér glaszékesztyűben, ami egy szeánsz volt. Vettünk cédélejátszót is, amit egy erősítőbe dugtunk be, és így vettük át a cédéket kazettára. Mivel kevés embernek volt cédélejátszója, a zenéket kazettán kölcsönözték ki vagy másolták le. Volt olyan, hogy reggel kilenctől délután ötig folyamatosan másoltam a felvételeket, hogy utolérjük a kéréseket.

---

⁸⁵ A Vágtázó Halottkémek alternatív zenekart 1975-ben alapították.

Wagner Sára:

Milyen ritkaságok voltak a gyűjteményben?

Hont Péter:

Az volt az ötlet, hogy ha a látogatók hoztak olyan anyagokat, ami nekünk nem volt meg, adtunk cserébe olyat, ami nekik nem volt. A gyűjtemény voltaképp így Mekkává változott, sok ritkaság került be. Összeismerkedtem egy fiatal hangmérnökkel, aki a Magyar Hanglemezgyártó Vállalatnál dolgozott, tőle szereztem két Kex⁸⁶-koncertfelvételt. Tőle hallottam, hogy a hanglemezgyárban létezett egy felvétel a Kextől, de eltűnt. Egy egész nagylemeznyi anyagról mesélt, később nem jutott a nyomára. Szerintem sok ilyen van.

Wagner Sára:

Mennyiért lehetett másolni?

Hont Péter:

A másolás egy forint per perc áron ment.

Wagner Sára:

Milyen korosztály járt a könyvtárba?

Hont Péter:

Nagyon sokan jártak, volt olyan, hogy sorban álltak. Tizennégy évestől fölfelé mindenki, gimnazisták, középkorúak, idősebbek is. Volt olyan, aki Párizsból jött, de volt, aki az amerikai Denverből, és azt mondta, hogy Amerikában egy közkönyvtárban sem találkozott ilyen erős koncepciózus gyűjteménnyel. Elmondok egy történetet. 2006-ig voltam ott, és 1976-ban kezdtem el dolgozni. Az egyik legmegdöbbentőbb élményem volt, amikor bejött egy látogató, egy nyolcvanon felül levő úriember, akit a kottatár érdekelt. Megmutattam neki a listát. Mondta, hogy bárcsak az ő idejében lett volna ilyen! Kiderült róla, hogy Japánban volt zongorista, ahol dzsesszt játszott. Legközelebb, amikor bejött, hozott ajándékba egy Oscar Peterson⁸⁷-kottát, amelyben egy japán kutató lekottázta Peterson improvizációit. Ezt aztán ellopták. Kialakult egy nagyon jó baráti társaság. Miután bezárt a könyvtár, ottmaradtunk lemezt hallgatni, és éjszakába menően beszélgettünk és társasjátékoztunk. Sokukkal ma is tartom a kapcsolatot. Szerveztem két ízben önköltséges koncertekkel egybekötött vacsorát a Római-parton.

Wagner Sára:

Milyen társasokkal játszottatok?

Hont Péter:

Például a Rizikóval, ami akkoriban nem volt legális, egy külkereskedő barátom hozta Svédországból. A másik a Diplomacy nevű játék volt, nekem a kedvenc játékom, de elég hosszadalmas. Ebben a játékban nincs kocka, nincs szerencse, kizárólag kommunikáción alapul. Az első világháború előtti Európa térképén indul a játék szereplői az akkori nagyhatalmak, amelyek közül egy-egy játékos képvisel egyet-egyét. Ezek legendás játékok voltak. Nagyon jó társaságok alakultak itt ki. Az egyik volt kollégám ezekből kiindulva csinált később

---

⁸⁶ A Kex rövid ideig aktív „underground” zenekar a hatvanas-hetvenes évek fordulóján.

⁸⁷ Oscar Peterson (1925–2007) kanadai dzsesszzongorista és zeneszerző.

társasjátékkört is a Rottenbiller utcában, ahol bemutatott sokféle játékot. Ez adta a kezdő löketet a magyarországi felnőtt társasjátékok terjedésének.

Wagner Sára:

Mi történt a gyűjteménnyel?

Hont Péter:

A gyűjtemény egy része Újpestre került, ahol a mai napig működik a könyvtár. A lemezeket el kellett adni, sok minden, főleg a kazetták a pincében mentek tönkre, egy részét megmentettem és otthon tároltam sokáig, el is kezdtem digitalizálni. Hátha lesz majd olyan technológia, hogy a rossz minőségű felvételeken is lehet majd javítani. Nem olyan régen, költözés miatt vettem fel a kapcsolatot az Artpoolal,⁸⁸ megkérdeztem, hogy a kazetták nem érdekelnék-e őket, mert az újpesti könyvtárnak nem volt kapacitása tárolni őket. Átvették tőlem, odaadtam a nyilvántartási füzetet is, a gyűjtemény így most hozzáférhetővé vált. Annyit kértem tőlük, hogy a gyűjtemény bárki számára kutatható legyen.

Wagner Sára:

Amit csináltak, az ellenkultúra volt.

Hont Péter:

Lehet, de az ellenállásunk nem manifesztálódott. Illetve aki akarta, értette a szándékunkat. Az ellenálláshoz még három történet. KISZ-tag voltam, és egy ottani Rottenbiller utcai kolleganőmet választották meg KISZ-titkárnak az egész intézményben. Azt mondta, hogy elvállalja, de csak akkor, ha én elvállalom az agitprop titkárságot, ami azt jelentette, hogy nekem kellett szervezni. Elvállaltam, de csak azzal a kitételrel, hogy szabad kezet kapok. Az első, ami eszembe jutott, az a *Mozgó Világ* ellen indított hadjárat volt. Arra gondoltam, hogy ahhoz, hogy tudjuk, hogy mi ellen „harcolunk”, meg kell őket hívni, és érvet érv ellenében ütköztetni. Ugyanígy kell eljárni a Demokratikus Ellenzékkel is. Az első alkalom után, amire az utcáról is bárki bejöhetett, megakadályozták a további kapcsolatfelvételt. Ezután határoztam el, hogy felszámolom a gittegyletet, vagyis a KISZ-szervezetet a könyvtárban. Valószínűleg egyedül én olvastam el a szervezeti szabályzatot, amiben volt egy feltétel, ami szerint, ha a szervezet létszáma a minimum alá esik, automatikusan megszűnik. Elszabotáltam a tagdíjfizetést, és mivel nem fizettek, megszűnt a tagságuk. Hozzáteszem, hogy bőven a rendszerváltás előtt, mielőtt az MDF és az SZDSZ⁸⁹ megalakult volna a VII. kerületben, szombatoként az alakulóban lévő politikai pártoknak mi adtuk a helyszínt, ami akkor még nem volt legális.

Wagner Sára:

Meddig voltál a Rottenbiller utcában?

Hont Péter:

2005 novemberében ültünk a konyhában egy jó baráti társaságban, és beszélünk arról, hogy leépítések lesznek. Erre mondtam a többieknek, hogy én leszek az első, akit elküldenek. Értetlenkedtek. Mondtam, hogy azért küldenek el, mert túlságosan összenőttem a gyűjteménnyel, túl szoros a viszonyom velem, amit a főnökség nem szeret. Az elbocsátás úgy nézett ki, hogy

---

⁸⁸ Artpool Művészetkutató Központ, avantgárd és kortárs művészeti projekt és archívum.

⁸⁹ Magyar Demokrata Fórum és Szabad Demokraták Szövetsége.

februárban bejött a főnökünk nyitás előtt öt perccel, odahívott, és mondta, hogy Péter, márciustól már nem dolgozol itt. A régióvezető azt mondta, hogy elmehetek Újpestre, ahova a gyűjtemény is került. Ott inkább dzsesszt vettek nagy mennyiségben, mi inkább rock, blues és progresszív rock lemezeket gyűjtöttünk. A gyűjteményt Újpesten a rendszerváltást megelőző években már megalapították, sok felvételt adtunk nekik. Az utolsó éveket egy kis óbudai önkormányzati könyvtárban töltöttem.

Wagner Sára:

Manapság hol tájékozódsz új zenékről?

Hont Péter:

A *Wayback machine* aloldalán, az *archive.org* oldalon rengeteg zene van fent, érdekes módon a többi közt amerikai közkönyvtárak digitalizálják és töltik fel a saját zenei gyűjteményeiket. Nemcsak meghallgatható, de még le is töltheted. Számomra ez döbbenetes élmény volt. Pár hónapja kerestem valamit, és felmentem a honlapra. Olyan koncertfelvételek is fent vannak, ami sosem jelent meg lemezen, a keverőről vannak lementve, nagyon jó minőségűek. Az egyik nagy kedvencem a Galactic⁹⁰ nevű együttes, amely jazz-funkot játszik. A koncertfelvételeik stúdióminőségben hegyekben állnak a honlapon. Sok olyan zenekar van, akiket nem ismertem. Rengeteg új és mai zenét ismerek meg ennek köszönhetően. Specifikusan lehet műfajra keresni.

Wagner Sára:

Mikre szoktál rákeresni?

Hont Péter:

Blues, dzsessz, lehet kombinálni évszámmal, soul jazz, jazz-funk, hardcore, krautrock, ami a német progresszív rockzene angol elnevezése („káposztafejűek a németek”). Aztán van, hogy feldolgozásokra keresek rá, az érdekel, ki hogyan játssza ma. Például legutóbb Frank Zappa⁹¹ *Willie the Pimp* című számát írtam be, és rengeteg cover jött ki találatként. Nagyon sokan játszik, egyedi variációkban. A feje tetejére állítják a számot, ami izgalmassá teszi a dolgokat. Felfedeztem egy zenekart, a The Marcus King Bandet.⁹² Az énekesük hangja engem Leslie Westre,⁹³ a Mountain⁹⁴ együttes énekes-gitárosára emlékeztet. Az érdekességét a fűvös szekció adja: egy pozanos és egy trombitás is volt a zenekarban az első időszakában, 2016 környékén. Néhány zenekar, akiket mostanában fedeztem fel magamnak: Gipsy Moon,⁹⁵ Bonerama,⁹⁶ Jazz Is Phsh,⁹⁷ James Brown Dance Party,⁹⁸ The Greyboy Allstars,⁹⁹ Dumpstaphunk,¹⁰⁰ Dragon Smoke,¹⁰¹ GrooveSession.¹⁰²

---

⁹⁰ A Galactic amerikai funk-jazz zenekar, a kilencvenes években alapították.

⁹¹ Frank Zappa (1940–1993) amerikai gitáros.

⁹² The Marcus King Band amerikai rockblues zenekar, 2013-ban alapították.

⁹³ Leslie West (1945–2020) amerikai gitáros.

⁹⁴ Mountain hardrock zenekar, 1969-ben alapították.

⁹⁵ A Gipsy Moon holland zenekar.

⁹⁶ A Bonerama new orleans-i rézfűvös funk zenekar.

⁹⁷ A Jazz is Phsh instrumentális formáció a Phish amerikai rockzenekar emlékére állt össze.

⁹⁸ A James Brown Dance Party James Brown amerikai énekes emlékére összeállt formáció.

⁹⁹ A Greyboy Allstars amerikai soul jazz zenekar.

¹⁰⁰ A Dumpstaphunk new orleans-i funk stílusban alkotó zenekar.

Wagner Sára:

Számodra mitől jó a zene?

Hont Péter:

Mindenképpen valami érzelmet kell kiváltania bennem, esetleg döbbenetet. Ha nem irányítja magára a figyelmemet, nem érdekel. Nem szeretem a háttérzenét. Például most jutott az eszembe, hogy Jon Mayall *Bare Wires* című 1968-as lemezén van egy szám, a *Killing Time*, ami egy olyan blues, ami gitárral kezdődik, és van benne egy trombita- vagy harsonaszólam. A fűvös szóló viszonylag lassú tempójú számba érkezik a trombitahang, unottan vagy inkább deprimáltan – miért is kell nekem játszanom, így jön be –, valami frenetikus, nem virtuóz módon, minden hangja tökéletesen a helyén van. Ez a másik. Sokszor mondtam a bátyámnak, hogy na, így kell bejönni egy hangszernek. Kivárta azt a végső pillanatot, amikor a hallgató olyan feszültségbe kerül attól, hogy nem tudja, mi szólal meg és hogyan. Az egész szám hangulata ilyen. Egy újabb ilyen revelatív élményem Wallace Roney¹⁰³ *Kind of Blue* koncertfelvétele, amely Miles Davis albumának nagyszerű újrakiadása egy koppenhágai rendezvényen. Az egyik csengőhangom a *Jaj, de csöndes eső esik*, olyan hegedűhang van benne, hogy most is borsózik a hátam. Fizikailag is hat az emberre. Cannonball Adderley a *Mercy, Mercy, Mercy* lemezén, amit említettem már, ritmus is van, érzelem is van, és ezen a lemezen mindenki a tökéletes pillanatban lép be, a tökéletes pillanatban száll ki, szóval minden a helyén van. Hallani közben, hogy nekik is öröm játszani. Ezzel a lemezzel próbáltam megszerettetni a dzsesszt a fiaimmal, és van, amelyikük meg is szerette. Visszatérve a kérdéshez, azt szeretem még, ha egy zenész olyan jellegzetesen játszik, hogy fel lehet ismerni. A kedvenc zongoristám Emil Gilelsz,¹⁰⁴ akinek van egy Carnegie Hallban adott szólókoncertje, 1968-as talán. Ahogy ő billent, azt fel lehet ismerni. Erről van még egy történetem, ami a jó és a rossz zene közti különbséget is árnyalja. Kocsmáros voltam az elmúlt hónapokban Óbudán, egy barátomnak segítettem. Sokszor játszottam zenéket, nem mindenkinek tetszik, de szerintem a kocsmáros arról ismerszik meg, hogy olyan zene szól, amelyet a kocsmáros hallgat. Ide járt egy dzsesszzenész srác. Ez a felvétel szólt, mindenki csendben volt. Belépett a srác, egy ideig hallgatta ő is, majd megkérdezte, mi ez a kurva jó zene, megmondtam neki. Nem ismerte, és felírta magának. Rá pár percre bejött valaki más, aki kiakadt, hogy mi ez a szar zene? Ajánlottam neki, vitassák meg, hogy akkor most ez jó vagy rossz zene, én pedig szívesen hallgatom.

Wagner Sára:

Van még olyan zenész, akit megemlítenél?

Hont Péter:

Marcel Dadi is nagy kedvencünk volt a szomszéd barátommal, ő is jellegzetesen játszik. Ilyen trombitás Blue Mitchell,¹⁰⁵ de nem hagyhatom ki Jo Ann Kellyt¹⁰⁶ sem. Máig kedvencem a Dél-alföldi Szaxofon Együttes¹⁰⁷ *Kalamona* című lemeze, de ilyen zene még Miles Davis

---

¹⁰¹ A Dragon Smoke new orleans-i formáció, zenéjüket meghatározza a soul, a funk és a groove.

¹⁰² A GrooveSession dél-kaliforniai zenekar, jamrock, funk, fúzió és reggae stílusban alkotnak.

¹⁰³ Wallace Roney (1960–2020) amerikai dzsessztrombitás.

¹⁰⁴ Emil Grigorjevics Gilelsz (1916–1985) ukrán származású szovjet zongoraművész.

¹⁰⁵ Blue Mitchell (1930–1970) amerikai trombitás.

¹⁰⁶ Jo Ann Kelly (1944–1990) angol bluesénekes és gitáros.

¹⁰⁷ Dél-Alföldi Szaxofon magyar népzenei együttes, amelyet három szaxofonos alapított 1992-ben.

Sketches of Spain albuma, amelyen hallható a *Concerto de Aranjuez* Joaquín Rodrigo¹⁰⁸ spanyol zeneszerző művének feldolgozása. Olvastam Davis könyvét, amelyben arról mesélt, hogy milyen sziszifuszi munka volt ezt a művet öt emberre áthangszerelni. Tökéletes előadás lett belőle.

---

¹⁰⁸ Joaquín Rodrigo (1901–1999) spanyol zeneszerző.